

Beschouwing

Mik Torfs
Frederik Goossens
stafmedewerker
JazzLab Series,
journalist

DE SCHOUDERS ONDER DE BELGISCHE JAZZ 1

15 jaar JazzLab Series, een geschiedenis

In 1986 begon De Werf in Brugge op regelmatige basis internationale jazzconcerten te organiseren. Het initiatief was ontstaan uit de samenwerking van De Werf met vzw Take Five, de vereniging achter de concerten in het Brugse jazzcafé De Versteende Nacht. Daniël Dehulster zette daar samen met Willy Schuyten de schouders onder de jazz. Hoewel ze een opmerkelijke programmatie realiseerden, had het café zowel financieel als logistiek zijn beperkingen. In het nieuwe kunstencentrum De Werf, een initiatief van Rik Bevernage, vonden beide liefhebbers een enthousiaste partner met meer middelen. In eerste instantie werd er voor trefzekere namen gekozen. Een blik op de muzikanten die in die jaren door De Werf werden uitgenodigd, leest als een 'who's who' van de jazz; Don Pullen, David Murray, Dewey Redman, Cassandra Wilson, Mal Waldron, Anthony Braxton, Wynton Marsalis, Betty Carter, Charlie Haden, Henry Threadgill, Archie Shepp,... passeerden er allemaal de revue.

De Vlaamse jazzscène was in die tijden versplinterd. Er waren te weinig artiesten die de muziek een opwindende impuls konden geven. Er werd wel links en rechts in clubs gejamd, maar het amusement was vaak groter dan het niveau van de gespeelde muziek. Wallonië stond er beter voor. Tien jaar eerder was Les lundis d'Hortense ontstaan als een collectief van jazzmuzikanten, om een tegengewicht te kunnen vormen tegenover de geïnstitutionaliseerde klassieke muziek. Michel Herr, Bruno Castellucci, Richard Rousselet, Marc Moulin en anderen verenigden zich en organiseerden evenementen ter promotie van hun muziek. In Vlaanderen daarentegen wees eind jaren '80 niets erop dat een nieuwe generatie zich in de coulissen aan het klaarstomen was. Dat was nochtans het geval, in Brussel bijvoorbeeld: in de jazzclubs De Kaai, Sounds en Travers vonden ontmoetingen plaats van een jonge generatie muzikanten die er discussieerden, experimenteerden, jamden en groepen vormden. Merkwaaardig genoeg was het niveau van deze nieuwe lichte muzikanten opvallend hoger dan tevoren. Zij wensten het amateurisme te ontgroeien, hadden ambitie en stookten elkaar aan met hun passie voor jazz.

Willy Schuyten volgde deze evolutie gedurende een jaar van nabij en overtuigde zijn partners in de vzw Take Five ervan dat deze musici een volwaardig podium verdienen.

den: een goede piano, professionele geluidsinstallatie, publiciteit en persaandacht, een fair honorarium, geen barlaawaai... Take Five vond in 1993 De Werf alweer snel bereid om mee te werken als co-organisator van jazzconcerten met Belgische muzikanten. Bevernage zou zich met volle gewicht achter het idee scharen en vanaf dat moment een doorslaggevende rol blijven spelen in het verhaal. Het kind kreeg een naam:

'Jazz Lab Series' (toen nog in drie woorden). Ondanks het feit dat het eerste concert onder deze vlag enkel in De Werf stond, was het idee om dit initiatief te doen uitgroeien tot echte concertreeksen van bij het begin aanwezig. De 'lab' van laboratorium wees erop dat het hier om een nieuwe muzikale beweging ging: het talent was aanwezig, maar tastte nog af waar het allemaal naartoe zou leiden. Het Brugse vertrouwen in de muzikanten was groot en Jazz Lab Series was niet bang om een risico te nemen en anderen met hun enthousiasme aan te steken.

In juni 1993 was de toenmalige BRT3 erbij om het allereerste concert van de Jazz Lab Series op te nemen. Op het podium stond Sax-No-End, de groep van bassist Jean Warland. De bezetting leek wel een catalogus van de nieuwe generatie saxofonisten, met namen die de komende jaren regelmatig zouden weerkeren in de Series: Ben Sluijs, Fabrice Alleman, Bart Defoort, Jeroen Van Herzelee, Bo Van der Werf. Op de affiche las je toen nog de prikkelende baseline van Jazz Lab Series: *The Finest in Belgian Jazz*; een knipoog naar het legendarische platenlabel Blue Note, dat zijn plaatopnames al sinds 1939 presenteert als *The Finest in Jazz*. En een beetje ondeugend stond onderaan de veelbelovende (en geruststellende) mededeling *To be continued* gedrukt. Het ontwerp van deze eerste affiches was in handen van Peter Jonckheere. Het deed allemaal wat terugdenken aan het werk van de beroemde Amerikaanse designer Saul Bass die op het einde van de jaren '50 en in het begin van de jaren '60 de befaamde generieken verzorgde van Hollywoodfilms als Otto Premingers *Anatomy of a Murder*, waarvoor Duke Ellington nog de muziek had gemaakt. Dezelfde nostalgie vond je ook terug in die typische Expo '58-ster die de 'J' van 'Jazz' bekroonde.

Op 18 december 1993 zat in De Werf een frisse verschijning achter de piano. De 27-jarige Nathalie Lories moest het toen nog doen met een kleine buffetpiano, aangesleept uit café De Versteende Nacht. Ondanks haar jonge leeftijd was Lories geen nobele onbekende meer. Eerder dat jaar had ze de cd *Discoveries* opgenomen, samen met twee meesters van de cool jazz: saxofonist Lee Konitz en drummer Al Levitt. In De

12

13

Werf speelde ze onder meer met saxofonist Jeroen Van Herzelee in een kwartet dat even later ook in de Gele Zaal in Gent zou optreden.

Aangezien Joos Claus, directeur van de Gele Zaal, voor zijn jazzprogrammatie al langer een beroep deed op Willy Schuyten, was voor JazzLab Series de stap naar Gent logisch. Vanaf dat moment kon er echt van een 'serie' worden gesproken.

1994

De Werf zou lange tijd de uitvalsbasis voor de JazzLab Series-concerten blijven. In 1994 waren de Del Ferro-Vaganée Group, Chris Joris' Bihogo Quartet en Erwin Vanns Inner Peace Band drie van de vier groepen die vanuit Brugge een kleine tournee startten. De vierde was KD's Decade, een initiatief van Kris Defoort, al langer een graag geziene gast in De Werf.

Netwerk in Aalst werd een derde pionier in het JazzLab-verhaal. Dankzij de uitwisseling van theaterprojecten onderhield Mark Jeanty vanuit deze zaal al goede contacten met De Werf. Door de herhaalde optredens kort na elkaar, begonnen de JazzLab concertreeksen stilaan ook enige aandacht op te eisen in de pers.

1995

De 'jazzlaboratorium'-gedachte getrouw, was het eerste project van dat jaar de Tribute to Pepper Adams van een kwintet rond baritonsaxofonist Bo Van der Werf, met Ron van Rossum op piano, Félix Simtaine achter de drums en Nicolas Thys op bas. Deze hommage kreeg nog extra dimensie door de medewerking van Gary Smulyan, één van 's werelds beste baritonsaxofonisten, bij wie Van der Werf enige tijd voordien in New York was gaan studeren.

Aka Moon en Trio Grande waren twee trio's die hun sporen al hadden verdiend tijdens de vele open repetities in De Kaai. Ze stonden aan de rand van een bescheiden internationale doorbraak en bevestigden de keuze van JazzLab Series voor een pittige selectie die kwaliteit en avontuur aan elkaar koppelt. Vandaag, dertien jaar later, staan beide groepen nog steeds aan de top van de vaderlandse jazz. Ook Bo Van der Werfs avontuurlijke collectief Octurn bestaat nog steeds. Zij zouden gaandeweg de bekende jazzwegen steeds meer verlaten om zich toe te leggen op klankexperimenten die neigen naar hedendaagse muziek en elektro-akoestische soundscapes.

1996

Met uitzondering van Jeroen Van Herzeele, die aantrad met een eigen trio en enkele maanden later in de groep van Nic Thys, werd dat jaar voor een aantal muzikanten gekozen die minder aan bod kwamen in Vlaanderen. Dat was het geval voor Kris Goessens, een uitmuntende Vlaamse pianist die vooral in Nederland actief is. Zijn trio bestond verder uit de Nederlandse drummer Arnaud Reinier en de Britse bassist Nick McGuire. Alice's 5 Moons was een project rond bassist Nic Thys dat funk uithuwelijkte aan vrije improvisatie, met cellist Jan Kuijken, gitarist John Schröder, drummer Falk Willis en saxofonist Jeroen Van Herzeele. Verder waren er twee tournees rond Frans-talige pianisten: Charles Loos en Ivan Paduart.

1997

JazzLab Series nam een aanzienlijke uitbreiding. Voor het eerst namen ook De Spiegel in Sint-Niklaas en Limelight in Kortrijk deel aan deze concertreeksen. Het engagement van de partners was groot en het clubje dat aan de basis ligt van de huidige vorm van JazzLab Series, was verenigd. Tot vandaag zetelen Joost Fonteyne (toenmalig directeur van Limelight) en Piet Breda (directeur van De Spiegel), samen met mensen van De Werf en Joos Claus, in de raad van bestuur van de vzw en beslisten zij mee over

de programmatie van de tournees. De werkdruk om de groeiende concertreeksen te organiseren en promoten werd echter steeds zwaarder voor De Werf. Dit jaar toerden er bijgevolg slechts drie groepen.

Het trio van pianist Kris Defoort was het jaar tevoren al beginnen spelen met saxofonist Mark Turner. Beide muzikanten vonden elkaar in een gelijkgestemde intense en intellectueel doorwrochte benadering van het jazzidoom. Je kon deze Amerikaan datzelfde jaar via JazzLab Series nog eens aan het werk zien in het sextet van gitarist Pierre Lognay, dat voor de gelegenheid werd omgedoopt tot The New International Edition. Het kwintet van de acrobatische en rusteloze trompettist Laurent Blondiau maakte het jaar rond.

1998

Een nieuwe evolutie in de werking van de organisatie tekende zich af. Steeds meer centra toonden interesse om in het circuit te stappen. Er werd beslist om het samenwerkingsverband in een onafhankelijke vzw onder te brengen om op die manier meer partners te kunnen betrekken en de administratie los te kunnen koppelen van De Werf. Jazzlab Series werd meer dan een informele afspraak tussen bevriende organisatoren. Er werd een subsidieaanvraag ingediend, maar die werd door de Vlaamse Gemeenschap negatief beantwoord. De tijd was nog niet rijp...

Het concertaanbod bleef rijk en gevarieerd. In Greetings from Mercury werd de gebalde fusion van het trio Jeroen Van Herzeele – Peter Hertmans – Stéphane Galland kracht bijgezet door elektrische basgitaar en rap. Ingetogen souplesse en lyrische postbop kenmerkte dan weer het kwartet van altsaxofonist Ben Sluijs, met Erik Vermeulen achter piano, Piet Verbist op bas en Eric Thielemans achter drums.

Die andere virtuoze altist, Frank Vaganée, kon voor de gelegenheid met zijn goede vriend John Ruocco een levendige dialoog aangaan.

1999

1999 werd het jaar van de internationaal samengestelde bands. Pierre Vaiana's Fofango en The Chris Joris Experience zochten hun inspiratie bij de diepste wortels van de jazz en nodigden West-Afrikaanse muzikanten uit. Anderen vonden buitenlands muzikaal gezelschap dat dichterbij het moderne Westerse jazzidoom bleef. De Brusselse hoboïste Emmanuelle Somer trad aan met het Helios Quartet, samengesteld uit Amerikaanse muzikanten. De Belgische jazz internationaliseerde en JazzLab Series zat op de eerste rij. En er was goed nieuws! Niet alleen groeide het aantal centra waarlangs de JazzLab-karavaan passeerde gestaag (CC Casino in Koksijde en Theater Teater in Mechelen waren nieuwe haltes), maar dankzij een projectsubsidie zou vanaf voorjaar 2000 JazzLab Series een onafhankelijke structuur krijgen en konden de verdere groei mogelijkheden worden benut. Het nieuwe millennium lonkte...

16

2000

In mei 2000 kon Dirk de Gezelle aan de slag als de eerste coördinator van de vzw JazzLab Series. Er werd meer werk gemaakt van publiekswerking en promotie; een website werd opgestart, er kwam een driemaandijks tijdschrift waarin alle groepen en concerten werden voorgesteld.

Op het programma van dat jaar nog steeds de sporen van de groeiende internationalisering van de Belgische jazz. Galileo's Left Wing was een groep van saxofonist Luc Mishalle waarin gezocht werd naar een fusie tussen traditionele Marokkaanse en Turkse muziek en de geïmproviseerde (jazz-)muziek. Het Jonathan Moritz Trio was een groep met leden uit de Verenigde Staten, Frankrijk en België. Daarnaast heel wat oude bekenden en 'grote namen' van eigen bodem als Octurn, het Nathalie Lories Trio, het kwartet van Bert Joris, het Kurt Van Herck Quartet met Kris Goessens en het Erik Vermeulen Trio.

Stilaan begon een nieuwe generatie jonge muzikanten van zich te laten horen. Om hen een podium te bieden, richtte JazzLab Series jaarlijks het minifestival JazzLab Special in. In de eerste editie maakten Grand Groove, de groep van de Antwerpse trompettist Sam Vloemans, en BackBack, het trio van gitarist-componist Filip Wauters, hun opwachting. Een tweede gelijkaardig initiatief was de deelname aan het kleine Brugse festival September Jazz. Daar kon een breed publiek kennis maken met jonge groepen zoals het High Voltage Sextet en het Blue Juice Souljazz Sextet.

2001

In 2001 kreeg het High Voltage Sextet zijn eigen tournee aangeboden. Dat jaar werden negen concertreeksen georganiseerd, waarvan één coproductie met September Jazz. Het principe van negen tournees, gespreid over de maanden van het culturele seizoen, blijft tot vandaag gehandhaafd. De werkingskring van JazzLab Series werd uitgebreid naar de provincie Limburg, in een samenwerking met het overlegplatform Motives for Jazz. Dit verbond tussen verschillende Limburgse podia die op regelmatige basis jazz aanbieden, ging in 1997 van start met een reeks concerten van binnen- en buitenlandse artiesten.

Het was voor vele luisteraars een aangename verrassing om het erg succesvolle trio Aka Moon, na een intense reeks van grote samenwerkingsprojecten, nog eens in de originele bezetting te zien spelen. L'Âme des Poètes vertolkte dan weer op hun eigen onnavolgbare en poëtische wijze de liedjes van Georges Brassens in een nieuw programma *Elle est à Toi, Cette Chanson*. Een JazzLab-tour onpopt zich voor steeds meer groepen als de ideale gelegenheid om een nieuwe cd voor te stellen of om de podiumervaring na een maand intens samenspelen mee naar de studio te nemen. Het kwartet van Ben Sluijs presenteerde zijn nieuweling *Seasounds*. Daarmee bevestigde deze groep dat ze waren uitgegroeid tot een vaste waarde in de Belgische jazz. Dé

17

verrassing van dat jaar was ongetwijfeld het prettig gestoorde Rêve d'Eléphant Orchestra rond oudgedienden Michel Massot en Michel Debrulle, dat ook dat jaar zijn cd *Racines du Ciel* voorstelde. Aangespoord door een batterij aan percussie-instrumenten bracht deze groep een bijzonder originele interpretatie van jazz en talloze andere muziektradities. De prijs van het meest opmerkelijke jonge jazztalent ging dan weer naar het kwartet van de Finse pianist Alexi Tuomarila, dat datzelfde jaar ook nog de finale van de 'European Jazz Competition' in Avignon won. Naast al deze muziek was er ook nog het tentoonstellingsproject *JazzMasters@Work* met foto's van Iori De Windt.

2002

De ploeg verwelkomde twee nieuwe deeltijdse medewerkers: Ilka Stevens en Jempi Samyn.

Er werd een tweede fotografietentoonstelling georganiseerd, dit keer rond het werk van Jos L. Knaepen.

Dit was het jaar van Bert Joris. In het kader van de reeks *The Finest in Belgian Jazz* geeft het W.E.R.F.-label de veelgeprezen plaat *The Music of Bert Joris* uit, waarop het Brussels Jazz Orchestra zich stortte op composities en arrangementen van deze uitmuntende trompettist. Voor JazzLab Series gaat hij echter op stap met een Belgisch-Italiaans kwintet, met pianist en boezemvriend Dado Moroni en saxofonist Robert

Bonisolò. Ook in het kwartet van bassist Philippe Aerts zien we opnieuw Bert Joris opduiken, dit keer in het gezelschap van John Ruocco en drummer Tony Levin. Ander internationaal bezoek kwam van Rick Margitza, de Amerikaanse saxofonist die met Miles Davis had gespeeld, en die voor de gelegenheid in een kwartet optrad met pianist Ivan Paduart. Vervolgens stond er veel volk op het podium bij Jambangle, de big band van Karel Van Marcke, die met *Trinity Song* een hommage bracht aan Gil Evans.

De JazzLab Special liet dat jaar het geluid van drie nieuwe en jonge groepen horen: het nieuwe trio van Jef Neve, het kwartet van Sam Vloemans en Take the Duck, een internationaal kwartet van saxofonist Toine Thys. Ook Jozef Dumoulin mocht met *Melangtronic* het nieuwe jaar inspelen.

2003

In 2003 wordt JazzLab Series door de Vlaamse Gemeenschap voor zijn inspanningen beloond en ontvangt voor het eerst een structurele subsidie. Er kunnen plannen op langere termijn voorbereid worden en de organisatie verkast naar een eigen bureau in Gent. De erkenning wijst erop dat de inspanningen voor de jazz lonend zijn en het genre stilaan ernstiger genomen wordt door de overheid. De opdracht verruimt: er wordt steeds meer geprobeerd om zalen die geen traditie hebben in de jazz te overtuigen

als partner in het netwerk te stappen. Cultuurcentra worden intensief geïnformeerd over de heldere werkwijze van JazzLab en aangemoedigd het talent van eigen bodem speelplaats te bieden.

Enkele nieuwkomers mogen het muzikale jaar openen: onder de vleugels van pianist Erik Vermeulen laat de jonge garde van zich horen in gedaante van Bruno Vansina, Teun Verbruggen en Guus Bakker. Hoe ver de jazz kan gaan tot ze geen jazz meer is, onderzocht Mâäk's Spirit, de nieuwe groep van Laurent Blondiau, die hiermee een opvallend gevarieerd akoestisch klankenspectrum en niet altijd even conventionele songstructuren serveert. Het Bart Defoort Quartet en het Jan de Haas Quintet koppelen hun tournee aan de opname van een cd, respectievelijk *The Lizard Game* en *Doing my thing*, twee releases van het Brugse W.E.R.F.-label.

Er wordt voor het eerst een samenwerking aangegaan met de wedstrijd Jazz Hoeilaart, waarbij de winnaar een kleine tournee door JazzLab Series aangeboden krijgt. Dat jaar viel het Zweedse kwartet van altist Fredrik Kronkvist in de prijzen.

Ook opvallend veel zangstemmen op de Vlaamse podia. Vooreerst in de soundscapes van Tomassenko, een groep die maar liefst drie zangers (Olivier Thomas, Angélique Wilkie en Anne Van der Plassche) op het podium verenigde. Hilde Vanhove had voor haar International Quartet pianist Michel Herr, bassist Frans Van der Hoeven en de legendarische drummer Billy Hart weten strikken. Deze Special kreeg de titel *Voices in Jazz*. De andere 'voices' kwamen uit de bevallige kelen van twee Afrikaanse zangeressen Chantal Willie en Tutu Pouane.

2004

Uit het werkingsverslag van dat jaar: 'De Belgische jazz zit duidelijk in een stroomversnelling. Het aantal groepen en gelegenheidsprojecten neemt zienderogen toe. De artiesten zijn zich bewust van het hoge niveau van hun academieopleiding en spannen zich in hieruit het creatieve maximum te halen. Deze muzikanten kennen de weg naar JazzLab Series goed.' Die evolutie is voelbaar in de selectie, die steeds duidelijker een afwisseling tussen jong en gevestigd presenteert. Een maand na vaste waarde Chris Joris speelt Moker, het kwintet van de jonge gitarist Mathias van de Wiele. Het jonge Pascal Schumacher Quartet wordt gevolgd door een nevenproject van BJO-leider Frank Vaganée.

In september waagt JazzLab Series zich aan een eigen productie: het Baba Sissoko Quintet. Drie Belgische jazzmuzikanten – Bart Defoort (tenorsaxofoon), Fabian Fiorini (piano) en Otti Van der Werf (elektrische basgitaar) – repeteren en maken een tournee door Vlaanderen met de Malinese percussionist/zanger/componist Baba Sissoko en

Chris Joris
© Jos L. Knaepen

Mathias Van de Wiele
© Dirk Vervaet

de Cubaanse drummer Reynaldo Hernandez. Een andere opmerkelijke productie was het ambitieuze Big Band Project. In samenwerking met het Brussels Jazz Orchestra, het Lemmensinstituut en de Conservatoria van Antwerpen en Gent werd een exclusieve triple bill gepresenteerd: drie big bands op één avond, goed voor ruim 50 muzikanten in totaal!

Het verbond met de wedstrijd Jazz Hoeilaart vindt dat jaar voor de tweede en laatste keer plaats. De kans is namelijk erg groot dat een buitenlandse groep wint, waardoor het opzet buiten de missie van JazzLab Series valt. Intern zijn er verschuivingen: Dirk

De Gezelle wordt in augustus opgevolgd door Mik Torfs als coördinator, Jempi Samyn stapt uit de organisatie om zich op zijn andere deeltijdse job toe te leggen.

2005

Dat 2005 het jaar is van Jef Neve, blijkt uit zijn aanwezigheid niet alleen met zijn eigen trio, maar ook in het kwartet van vibrafonist Pascal Schumacher en het Fred Delplancq Quartet. De partners die zich begin 2004 hadden geëngageerd om het Jef Neve Trio in hun programma op te nemen, werden hiervoor beloond toen ze tijdens de tournee in januari 2005 een ster ontvingen die volle zalen trok.

Tegenover de lyriek van Neve stonden heel wat generatiegenoten die hongerig waren om de flexibiliteit van hun conservatoriumlessen te testen. Het Gentse Brick Quartet (een nieuw initiatief van Mathias van de Wiele) speelde inventieve en lichtjes anarchistische muziek, waarbij zelfs rollen keukenpapier als percussie-instrument dienst deden. Tricycle, de groep rond accordeonist Tuur Florizoone, tastte de grenzen

af tussen jazz, folk en melodische improvisatie. Het kwartet van de 25-jarige gitarist Frederik Leroux zocht het experimentele rockidoom op. Maar aangezien leeftijd geen alleenzalmakende graadmeter is voor JazzLab Series, tourde ook het nieuwe kwartet van Ben Sluijs, waarin Jazzlabber van het eerste uur Jeroen Van Herzeele de bandleider tegengas geeft. Tijdens hun tour werd een live-cd van de groep opgenomen, *Somewhere in Between*.

De festivals Jazz in 't Park in Gent en de nieuwkomer Aldjazz in Alden Biesen zouden voortaan ook een beroep doen op JazzLab Series voor hun programmatie. Er ontstond een structurele samenwerking met de wedstrijd Jong Jazztalent Gent, georganiseerd in het kader van het Gent Jazz Festival (toen nog Blue Note Festival). De eerste winnaar die in dit kader een JazzLab-tournee opstreek was het kwintet rond de Limburgse trompettist Carlo Nardoza, een naam die zou blijven weerklinken in het Vlaamse jazzlandschap.

21

Carlo Nardoza
© Bruno Bollaert

In het najaar werd de eerste Flemish Jazz Meeting in Brugge georganiseerd, een coproductie tussen De Werf, Muziekcentrum Vlaanderen, Jazzmozaïek en JazzLab Series. Dit tweejaarlijkse evenement dompelt organisatoren uit binnen- en buitenland onder in de Vlaamse jazzscène en wil hen verleiden onze muzikanten naar hun land te halen.

2006

JazzLab Series presenteert steeds meer een caleidoscoop aan genres en stijlen. De grenzen van de jazz werden gretig afgetast door een explosieve band als Electric Barbarian, waarin naast trompettist Bart Maris ook DJ Grazzhoppa en 'spoken word artist' Kain op het podium stonden. Wenkbrauwen fronsten, maar tegelijk gingen heel wat hoofden goedkeurend heen en weer. Määk's Spirit was opnieuw van de partij en vond zichzelf voor de zoveelste keer opnieuw uit. Ze werden geselecteerd aan de hand van een veeleer zachtzinnige cd, maar brachten op het podium onstuimige noise en vrije improvisatie. Franco Saint Bakker bracht ex-Deus gitarist Rudy Trouvé mee als special guest om een hedendaagse mengeling van rock en jazz op het publiek af te vuren.

Er komt een voorstel van Karin Laenen, programmator van het Genkse Motives Festival die ook deeltijds in Lille werkt, om een uitwisselingsproject met de regio Nord-Pas-de-Calais op te starten. JazzUnlimited zou een samenwerking worden tussen JazzLab Series en Domaine Musiques, een in Rijsel gevestigd steunpunt voor muziek. In het voorjaar van 2006 speelde Moker enkele concerten op Franse bodem, evenveel JazzLab-partners in Vlaanderen verwelkomden het Jérémie Ternoy Trio uit Rijsel. In het najaar volgde een tweede uitwisseling.

2007

Het aantal partners van JazzUnlimited aan Franse zijde groeide van drie naar zeven, waardoor in het voorjaar twee Vlaamse groepen, het Carlo Nardoza Quintet en Tricycle, konden gaan toeren in Frankrijk. Ook de tweede editie van de Flemish Jazz Meeting, die in het najaar plaatsvond, kende een aanzienlijke uitbreiding. De concerten werden nu verdeeld over het Brugse De Werf en de Gentse Vooruit.

In Vlaanderen zette de trend die sinds enkele jaren ingezet was, zich verder. Steeds meer jonge groepen dienden zich aan voor een tournee, terwijl ook de 'oude rotten' boeiende hedendaagse jazz bleven maken. Zelden was een jaar zo kleurrijk als 2007. Alien Bitesize bracht twee dj's mee, Musicazur verenigde de Vlaamse en Waalse scène in een zonovergoten mix van jazz en folk, het negenkoppig collectief Saxafabra voegde daar Noord-Afrikaanse tinten aan toe.

Jong en oud keerden de cliché-rollen om toen een prille Andy Declercq & Kari Antila Group de traditie eerden, waarna gevestigde waarde Trio Grande samen met de Britse beeldenstormer Matthew Bourne de regels van de jazz binnenstebuiten en onderste-

boven keerden. De sterkte van het tourneeconcept werd nogmaals bewezen door Bart Defoort de kans te bieden de Italiaanse saxofonist Emanuele Cisi uit te nodigen voor negen concerten samengebond op een kleine maand tijd. Er volgde een cd-opname en in 2008 een concert op het festival Jazz Brugge.

Er was ook ruimte voor een speelsere aanpak. JazzLab Series pikte Cyclophonics op, een productie van Kunstencentrum Vooruit, waarbij rechtstreekse uitzendingen van wielervoeren op groot scherm begeleid werden door een jazzgroep, gehuld in speciaal ontworpen truitjes en petjes. Componist Johan Derycke verenigde hiermee in één slag drie van zijn grote passies: theater, jazz en wielertoerisme.

2008

In het voorjaar van 2008 zien we de terugkeer van een aantal sterkhouders uit de gouden generatie; Erik Vermeulen presenteerde een nieuw trio met Manolo Cabras en Marek Patrman, Peter Hertmans toerde na jaren terug langs de Vlaamse podia en met Fabian Fiorini & Jan Rzewski werd het kruim van de Franstalige Belgische jazz geserveerd. Om het seizoen af te sluiten werd voor het eerst sinds 2003 voor een vocale sensatie gekozen: het jonge, maar sterk opkomende kwartet rond zangeres Tutu Pouane.

Op 15 jaar tijd heeft JazzLab Series niet alleen de evolutie van de Vlaamse en Belgische jazz meegemaakt, maar ook een stuk van het verhaal mee geschreven. Jazz in België is levender dan ooit, en JazzLab Series is strijdvaardiger dan ooit om de scène de beste kansen te blijven bieden. De jongeren die ontdekt werden in de Brusselse clubs en waarmee het verhaal begon, staan 15 jaar later op de top van hun kunnen en krijgen alle ruimte om dat te tonen tijdens de jubileetournee van de JazzLab Series AllStars Band in september. Daarna wordt de bekende koers op hoog niveau weer verdergezet met het jonge funkgeweld van Brazzaville, het nieuwe trio van accordeonist Tuur Florizoone met tubaspeler Michel Massot en celliste Marine Horbaczewski, en brengt pianist Free Desmyter als illustere gast John Ruocco mee in zijn kwartet.

Vandaag kan u JazzLab Series concerten bijwonen in de volgende gemeenten: Alseberg, Bilzen, Borgerhout, Brasschaat, Brecht, Brugge, Brussel, Dendermonde, Geel, Gent, Hasselt, Lier, Koksijde, Kortrijk, Maaseik, Maasmechelen, Mol, Peer, Sint-Niklaas, Sint-Truiden, Strombeek-Bever en Waregem. (Volledige lijst van de partners met hun adres vindt u achteraan in dit boek.)